

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/52/2019
Identifikačné číslo spisu:	4417010582
Dátum vydania rozhodnutia:	22.01.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:4417010582.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. na neverejnom zasadnutí konanom 22. januára 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného V. B. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného V. B. podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 2To/60/2018 z 31. júla 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného V. B. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 2T/110/2017 z 19. apríla 2018 bol obvinený V. B. uznaný v bodoch 1/ až 3/ výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa za vinného zo spáchania pokračovacieho zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a v bode 4/ označeného rozsudku zo spáchania prečinu násilia proti skupine obyvateľov podľa § 359 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

1/ dňa 13. mája 2017 v čase o 07.50 hod. v predajni R. v Šuranoch pristúpil k poškodenej P. S., narodenej XX. P. XXXX, trvale bytom M., L. B. XX, žiadal od nej peniaze v sume 1.000,- Eur pod hrozbou jej únosu a únosu jej rodinných príslušníkov do Norimbergu, kde budú vykonávať orálne sexuálne praktiky, od poškodenej si vypýtal mobilné telefónne číslo, ktoré mu táto zo strachu poskytla a v nasledujúce dni jej opakovane telefonoval a dožadoval sa stretnutia s poškodenou, na ktorom stretnutí v reštaurácii „O.“ v Šuranoch následne od poškodenej opätovne žiadal finančnú hotovosť s tým, že ak jeho požiadavkám nevyhoví, unesie ju alebo členov jej rodiny a tiež sa vyhrážal spôsobením škody na ich majetku, pričom konkretizoval reštauráciu, pizzériu a auto, načo poškodená zo strachu pred obžalovaným na s ním dohodnutom mieste a čase - dňa 23. mája 2017 o 10.00 h na parkovisku pred reštauráciou „O.“ v Šuranoch tomuto odovzdala v obálke finančnú hotovosť vo výške 1.000,- Eur v bankovkách rôznej nominálnej hodnoty, pričom obžalovaný vtedy pod rovnakými hrozbami od poškodenej žiadal aj dve fľaše alkoholu, na čo mu poškodená dňa 24. mája 2017 v čase o 11.00 h v

prevádzke „C.“ v Šuranoch odovzdala dve fľaše whisky značky Hennessy v hodnote 34,90 Eur,

2/ následne v bližšie neurčenom dni v období od 25. mája 2017 do 05. júna 2017 v bližšie neurčenom čase pri osobnom vopred dohodnutom stretnutí s poškodeným P. S., narodeným, XX. Q. XXXX, trvale bytom M., B. XX, v prevádzke „C.“ na L. č. X v Šuranoch obžalovaný od neho žiadal finančné prostriedky v sume 1.000,- Eur pod hrozbou podpálenia jeho reštaurácie „O.“ a za ktorým účelom s poškodeným dohodol stretnutie na deň 06. júna 2017 o 19.30 h v tejto prevádzke, na ktoré stretnutie sa však obžalovaný nedostavil,

3/ následne dňa 06. júna 2017, v čase okolo 19.45 h, po tom, ako sa obžalovaný nedostavil na stretnutie s poškodeným P. S., narodeným XX. Q. XXXX, trvale bytom M., B. XX po spáchaní skutku pod bodom 2, poškodený stretol obžalovaného v Šuranoch, na L. kedy vystúpil zo svojho osobného motorového vozidla, pristúpil k obžalovanému s otázkou, prečo neprišiel na dohodnuté stretnutie, ktoré sám inicioval, na čo obžalovaný vytiahol krátku plynovú zbraň, túto obtiahol a namieril na poškodeného so slovami „Kde sú peniaze?“,

4/ bezprostredne po spáchaní skutku pod bodom 3/ dňa 06. júna 2017 v čase po 19.45 hod. v Šuranoch, na L. potom, ako pri obžalovanom a poškodenom P. S. zastavili dve osobné motorové vozidlá, ktorých posádky v zložení V. R., narodený XX. Y. XXXX, trvale bytom M., L. č. X, Z. S., narodený XX. V. XXXX, trvale bytom M., L. č. XX, V. S., narodený U., trvale bytom M., N. č. XX, V. K., narodený XX. V. XXXX, trvale bytom M., N. M. XX, Q. V., narodený XX. V. XXXX, trvale bytom M., L. č. X, R.L., narodený XX. B. XXXX, trvale bytom M., L. č. X a C. B., narodený XX. P. XXXX, trvale bytom M., L. č. X, videli obžalovaného mieriť na poškodeného P. S. zbraňou v ruke a z tohto dôvodu vystúpili z vozidiel, obžalovaný na nich namieril krátku plynovú zbraň vyhrážajúc sa im pritom zabíť, následne začal pred poškodenými unikať a aj počas svojho útoku a pokuse poškodených ho zadržať sa opakovane pokúšal so zbrane vystreliť.

Za to súd prvého stupňa obvinenému uložil podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 41 ods. 2 Trestného zákona súhrnný a úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol obvinený na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obvinenému uložil aj trest prepadnutia vecí a to 1 ks plynovej pištole čiernej farby zn. EKOL Aras Compact, cal. 9 mm, výrobného čísla Z. XXXXXXXX, 1 ks zásobníka čiernej farby, 7 ks streliva zn. WADIE 9 mm PAPV s červenou špičkou s tým, že podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát.

Súd prvého stupňa postupom podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 2T/51/2017 z 18. mája 2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obvinenému uložená povinnosť nahradiť poškodeným P. S. a P. S.kodu spolu v celkovej výške 1.000,- Eur.

Krajský súd v Nitre rozhodujúci na podklade odvolania podaného obvineným rozhodol uznesením pod sp. zn. 2To/60/2018 z 31. júla 2018 tak, že odvolanie obvineného postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Proti označenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie s poukazom na ním predpokladané naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť).

V dovolaní poukázal na dve paralelne existujúce skupiny dôkazov, ktoré ho na jednej strane síce usvedčujú zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe, no naopak sa vo vzťahu k ostatnej množine ospravedlňujúcich dôkazov svedčiacich v jeho prospech, zo strany skôr konajúcich a rozhodujúcich súdov nebolo na ne dostatočne prihliadnuté, resp. bolo tak urobené bez relevantného a logického vysvetlenia. Obvinený takisto zvýraznil zaujatosť proti nemu vypovedajúcich osôb vystupujúcich v procesnom postavení svedkov, pričom opätovne (ako v odvolaní) hodnotil ich osobnú motiváciu pre obsah nimi vykonaných svedeckých výpovedí, pričom zdôraznil ich subjektívnu zaujatosť voči obvinenému, resp. znovu hodnotil a rekapitoval ich obsah. Poukazujúc na takto interpretované obsahové rozpory v rámci doposiaľ ustáleného skutkového stavu zhrnul, že od počiatku vyšetrovania popiera akýkoľvek úmysel niekoho vydierať alebo vykonať voči niekomu násilie, pričom opačný záver označil za „vydramatizovaný“ a tendenčný. Je toho názoru, že malo dôjsť k aplikácii zásady v pochybnostiach v prospech obžalovaného, teda mal byť oslobodený spod obžaloby. Rovnako vyjadril svoj právny názor, že správne mal súd prvého stupňa pri ukladaní súhrnného trestu zrušiť aj výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 3T/87/2017 z 21. júla 2015, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov na skúšobnú dobu 2 (dva) roky s poukazom na to, že uznesením Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 3T/87/2015 z 28. septembra 2017 bolo vyslovené, že sa neosvedčil a rozhodnuté, že uložený trest odňatia slobody v uvedenej výmere vykoná. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd na podklade dovolania rozhodol tak, že

- postupom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku, zohľadniac existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku rozsudkom vysloví porušenie zákona v jeho neprospech (pozn.: nešpecifikujúc, ktorým súdnym rozhodnutím malo dôjsť k uvedenému pochybeniu) a zároveň
- podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zruší rozsudok Okresného súdu Nové Zámky z 19. apríla 2018, sp. zn. 2T/110/2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre z 31. júla 2018, sp. zn. 2To/60/2018 za súčasného opätovného prikázania vo veci znovu konať a rozhodnúť.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Nové Zámky sa k podanému dovolaniu vyjadrila písomným podaním z 11. júna 2019. Vo vyjadrení v podstate uviedla, že sa s argumentáciou obvineného obsiahnutou v podanom dovolaní nestotožňuje a ním namietané skutočnosti považuje za nedôvodné. S poukazom na povahu dovolacích námietok obvineného navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o dovolaní obvineného tak, že ho postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku) a osobou oprávnenou na podanie dovolania (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Po splnení tejto formálnej prieskumnej povinnosti najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného nie je dôvodné, nakoľko dovolací dôvod, na ktorý obvinený poukazuje zjavne nie je v posudzovanej veci splnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd poznamenáva, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmavať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku), ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne

kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu je potrebné uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky hmotno - právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho súdu. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti) bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať.

V dôsledku uvedeného potom ani námietka nesprávnosti skutkových zistení, námietka proti spôsobu a rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôžu zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pokiaľ obvinený namieta pochybenia v skutkových zisteniach ustálených súdmi nižších stupňov a pochybenia v nimi vykonanom hodnotení dôkazov, domáha sa tak výlučne podstatnej zmeny skutkových záverov, čo by viedlo ku konštatovaniu, že stíhaný skutok nespáchal a to napriek tomu, že súdy oboch stupňov dospeli k opačnému záveru. Z podaného dovolania je zrejmé, že obvinený len pokračuje vo svojej obhajobe a (vyjmúc skutočne zanedbateľné rozdiely) opakuje svoje námietky predložené v konaní predchádzajúcom podaniu dovolania, pričom vôbec nereflektuje na významový obsah jemu dostupných dovolacích dôvodov. Inak povedané, dovolanie obvineného je obsahovo len ďalším odvolaním - riadnym opravným prostriedkom, v ktorom prioritne vyjadruje nesúhlas s hodnotením vykonaného dokazovania v rámci rozhodnutí súdu prvého a druhého stupňa v otázke ustálenia tých skutkových okolností, ktoré sú vyjadrením jeho konania ustáleného v skutkovej vete, pričom v podstate tieto zároveň sám hodnotí zo svojho (a pochopiteľne pre neho priaznivejšieho) uhla pohľadu.

Pre dovolací súd je záväzný skutok tak, ako bol tento zistený zo strany súdov nižšieho stupňa. S poukazom na vyššie citované právne úvahy by zaoberanie sa námietkami takejto povahy zakladalo neprípustný procesný stav, ktorý by de facto dovolacie konanie stotožnil s konaním pred odvolacím súdom, čo je právnou úpravou dovolacieho konania s prihliadnutím na jeho špecifickú povahu ako mimoriadneho opravného prostriedku vylúčené.

Nad rámec nevyhnutného najvyšší súd aspoň v stručnosti zareaguje na námietku obvineného vo vzťahu

k údajnej nesprávnosti súdu prvého stupňa pri ukladaní súhrnného trestu a to síce, že tento mal okrem zrušenia výroku o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 2T/51/2017 z 18. mája 2017 zrušiť aj výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 3T/87/2015 z 21. júla 2015.

Podľa § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu. Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Súhrnný trest sa uloží iba v prípade viacčinného súbehu a to len vtedy, ak páchatel' bol za časť zbiehajúcej sa trestnej činnosti odsúdený a ak možno na takéto odsúdenie prihliadať. Súd teda páchatel'a odsudzuje a ukladá mu súhrnný trest za trestný čin ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, pričom prejednávany trestný čin musí byť vo viacčinnom súbehu so skorším trestným činom, za ktorý už bol páchatel' odsúdený.

Najvyšší súd poznamenáva, že zo znenia § 353 ods. 6 Trestného poriadku je zrejmé, že aj trestný rozkaz má povahu odsudzujúceho rozsudku; účinky spojené s vyhlásením rozsudku pritom nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému. Viacčinný súbeh trestných činov existuje z časového hľadiska vtedy, ak v období medzi prvým zo spáchaných trestných činov a posledným z nich nedošlo k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku za nejaký trestný čin toho istého páchatel'a, a to bez ohľadu na to, či sa odsudzujúci rozsudok týkal niektorého z týchto trestných činov, alebo trestného činu spáchaného ešte skôr mimo okruhu týchto skúmaných trestných činov. Pod odsudzujúcim rozsudkom treba rozumieť taký rozsudok, ktorý bol ako prvý odsudzujúci rozsudok v trestnom stíhaní pre tento trestný čin vyhlásený a ktorý potom svojho času aj nadobudol právoplatnosť a možno naň dosiaľ prihliadať. Z uvedeného okrem iného vyplýva, že okamih vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku spôsobuje, že vo vzájomnom pomere viacčinného súbehu nemôže byť trestný čin spáchaný pred týmto okamihom a trestný čin spáchaný po tomto okamihu.

Pre účely ukladania súhrnného trestu, ktorého priamy právny účinok okrem iného predstavuje z hľadiska právnych následkov predovšetkým zrušenie výroku o treste uloženom obvinenému skorším rozsudkom (§ 42 ods. 2 veta prvá Trestného zákona) je týmto skorším rozsudkom trestný rozkaz Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 2T/51/2017 z 18. mája 2017. Okrem toho bol obvinený trestným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky, sp.zn. 3T/87/2015, právoplatným 29. októbra 2015 uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody 8 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 2 roky, ktorý trest mu bol nariadený a na jeho výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia (a to na podklade uznesenia Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 3T/87/2015 z 28. septembra 2017).

Z vyššie uvedeného opisu skutkovej vety rozsudku súdu prvého stupňa je zrejmé, že obvinený sa skutkov uvedených pod bodmi 1/ až 4/ obžaloby dopustil v časovom období od 13. mája 2017 až do 6. júna 2017, čo vylučuje eventualitu akejkoľvek súvzťažnosti medzi skutkom uvedeným v trestnom rozkaze Okresného súdu Nové Zámky, sp.zn. 3T/87/2015 už len s poukazom na časový okamih, kedy naposledy uvedený trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť (29. október 2015).

Najvyšší súd dodáva, že viac trestných činov je v súbehu len potiaľ, pokiaľ medzi prvým a posledným z nich nebol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci (a to aj hoci neprávoplatný) rozsudok za nejaký trestný čin. Z uvedeného chronologického opisu trestných rozkazov postupne vydaných vo vzťahu k osobe obvinenej je pritom zrejmé, že ničím nepretrhnutý vzťah viacčinného súbehu existuje výlučne medzi skutkami uvedenými tak v rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj v trestnom rozkaze Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 2T/51/2017 z 18. mája 2017, doručeného 3. júla 2017 a to pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného

zákona.

Trestné činy spáchané po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku, v kontexte trestnej veci obvineného tvoriacej predmet dovolacieho prieskumu dorúčením trestného rozkazu Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 3T/87/2015 z 21. júla 2015 treba potom posúdiť ako recidívu, čo zodpovedajúcim spôsobom v odôvodneniach svojich rozhodnutí vysvetlili tak súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd. Je pritom bez významu, že medzičasom bolo vo vzťahu k obvinenému v dotknutej trestnej veci rozhodnuté, že sa v dobe podmieneného odkladu jemu uloženého výkonu trestu odňatia slobody neosvedčil a výkon tohto uloženého trestu odňatia slobody mu bol nariadený.

Neuniklo pozornosti najvyššieho súdu, že súd prvého stupňa pochybil vo výroku o treste, keď obvinenému uložil súhrnný a úhrnný trest odňatia slobody. Ak súd ukladá obvinenému súhrnný trest, nie je potrebné v ďalšom tej istej osobe ukladať aj úhrnný trest, pretože tento je už obsiahnutý v súhrnnom treste, čo logicky vyplýva zo samotnej podstaty súhrnného trestu. Ak ide o spáchanie dvoch trestných činov v reálnom súbehu, prerokovávaných v dvoch samostatných súdnych konaniach, v prípade ukladania súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona súd vo výroku o treste neuvedie, že sa tento trest ukladá aj ako „úhrnný“, lebo súhrnný trest sa ukladá podľa zásad trestu úhrnného, ktorého uloženie by bolo aktuálne vtedy, ak by sa viedlo spoločné konanie v súdnej fáze trestného stíhania o oboch skutkoch. Vždy však uvedie, či súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona. ukladá s použitím § 41 ods. 1 alebo § 41 ods. 2 Trestného zákona (R 7/2013).

Rovnako sa javí nadbytočným a formálne nesprávnym, ak súd prvého stupňa vo výroku o treste prepadnutia veci uviedol explicitné znenie § 60 ods. 5 Trestného zákona, teda že vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát, nakoľko v tejto súvislosti uvedený dôsledok predstavuje skutočnosť priamo vyplývajúcu z hmotnoprávnej úpravy bez toho, aby o nej musel súd rozhodnúť.

Vo výroku o treste prepadnutia veci súd nerozhoduje o tom, že vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát, pretože táto skutočnosť vyplýva priamo zo zákona. Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona rozhoduje súd len vtedy, ak vlastníkom prepadnutej veci sa stáva iný subjekt ako štát.

Ustanovenie § 60 ods. 5 prvá časť vety Trestného poriadku nijak neovplyvňuje výrok o treste, súd podľa nej nerozhoduje a preto má len nadbytočný konštatčný význam bez dopadu na výrok o treste. Výrok o treste má a môže obsahovať len tie ustanovenia Trestného zákona, ktoré uložený trest skutočne ovplyvňujú či už ide o druh trestu, jeho výmeru, spôsob výkonu a pod.

Vo vzťahu k obom konštatovaným chybám však možno uviesť, že ide o pochybenia, ktoré sú skôr štylisticko-technického charakteru bez toho, aby mali účinok na samotný trest. Preto vyššie uvedené pochybenia najvyšší súd nepovažoval za také závažné, aby znamenali absolútnu nezrozumiteľnosť a nesprávnosť či nezákonnosť rozsudku súdu prvého stupňa, nieto opodstatnenosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, na ktorý dovolací dôvod obvinený ani nepoukazoval.

S ohľadom na vyššie uvedené najvyšší súd nezistil naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu a preto dovolanie obvineného V. B. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.